

Orografia

Són sis mesos sense beure'm la pluja que enyorava d'aquests carrers per on caminaves.

I de sobte, estàtues, arbres, façanes i tot tipus de senyals són plens de blancs caramells.

Fa massa temps que arribà el fred, que s'instal·là. Encara tinc dubtes si els meus passejos foren reals o una mena d'experiències de somieig. No entenc avui, encara, aquesta obsessió pels caramells tot i que no mai he habitat indrets on llur presència fóra insubornable.

En canvi, sí que t'he somiat fent equilibris en la distància, com també que intuïa una comunió de present i vida.

Conviure ha estat una mena de desgel, fos el cor entre pedres i arrels, inconsciència i absoluta fe en els cims i cavorques, llocs que acolliren les llavors de nosaltres, aqueixa humana orografia.

Jana i el príncep